

uden om; men det er virkelig højst nødvendigt, at vi en Gang faa dette Spørgsmaal klaret. Jeg tør sige paa Flertallets Vegne, at naar vi have affattet vor Betænkning og Dagsorden, saaledes som vi have gjort, har ogsaa en af Grundene været den, at vi have ment, at Ministeren skulde komme med et Forslag; thi det skal Ministeren ikke afkræfte, at det er rigtigt, hvad der staar i Betænkningen, at der ikke er forsøgt nogen Afløsning fra Regeringens Side. Det, at der blev nedsat en Kommission, som saa sidder og interesserer sig selv med at lave Forslag, er da intet Forsøg. Der er ikke fra Regeringens Side, inden denne Kommission blev nedsat og afgav sin Betænkning, gjort noget Forsøg paa at faa de reelle Privilegier afløste under nogen som helst Form. Nu have vi, Flertallet, ment, at naar der blev gjort et Forsøg i denne Retning, vilde Regeringen først og fremmest med al den juridiske Hjælp, som staar til dens Raadighed, skaffe os Bevis for, at disse reelle Privilegier virkelig ere lovmedholdelige; thi det bestrider jeg indtil videre for mit Vedkommende. Naar den højtærede Minister henviste til Resolutionen af 1842, er det jo selv efter denne meget tvivlsomt, om det holder Stik, at alle de reelle Privilegier virkelig ogsaa ere reelle i Henhold til Resolutionen af 1842. Under Forhandlingen om denne Sag var det ganske naturligt, at den daværende Rigsdagsmand for Bogense, Provst Nielsen, maatte komme til at føre Ordet, da han havde det forud for alle os andre, at han havde været Medlem af Kommissionen, og som det tydelig og klart kan ses af Rigsdagstidenden for 1896—97, Sp. 4011 ff, bestrider han paa det bestemteste, at Resolutionen af 1842 passer paa alle de reelle Privilegier, vi have nu. Han siger blandt andet, at „i 1842 var der 10 Apoteker, som ikke havde været Genstand for Salg, og som altsaa skulde have været personlige, men de ere dog efter den Tid blevne Genstand for Salg og ere nu gaaede over i Klasse med de saakaldte reelle Privilegier“. Naar det nu oplyses f. Eks. i Mindretallets Betænkning, at der nu er 84 reelle Privilegier og 90 personlige Privilegier, saa er det, i Henhold til den Resolution, som Ministeren selv henviser til, tvivlsomt, hvorvidt dette Tal — 84 — passer, selv om vi ogsaa gaa ind paa den ærede Ministers Betragtningssaaade, og da det angaar Millioner, som mulig kunde gaa ud af Statskassen, er det nok Umagen værd endelig en Gang at faa undersøgt, hvorledes Sagen hænger sammen.

Det samme ærede Medlem, som selvfølgelig var inde i disse Forhold, oplyste ogsaa her, at ved Loven af 14de April 1852 blev detsaakaldte Møllerprivilegium ophævet, og der blev givet Møllerne 10 Aar, efter hvilke deres Rettigheder vare forbi, og han oplyste ligeledes, at de saakaldte Bagergaarde bleve ophævede. Der var nemlig Bagerprivilegier, og der blev sagt til Indehaverne af dem, at naar 8 Aar vare gaaede, havde de ikke mere at forlange, saa var hele det Privilegium væk. Naar jeg nu indtil videre bestrider, at Apotekerne have nogen juridisk Ret, og naar vi nu gennem tidligere Tidens Praksis og Lovgivning have set, at der er forskellige Samfundsborgere, f. Eks. Møllere, Bagere og Bryggere, hvis Privilegier uden videre ere blevne ophævede efter Forløbet af et vist Aaremaal, naar det altsaa staar paa saa svage Fødder med alle de mange Millioner, disse Apoteker skulde have af Statskassen, forekommer det mig, at det er paa Tide at faa hele dette Spørgsmaal grundig undersøgt. Indtil Ministeren giver juridisk Bevis for, at de virkelig have Privilegier, Privilegier, som støtte sig paa juridiske Grunde, indtil da tillader jeg mig at bestride, at de have det. Derfor er det, vi have ment, at naar Ministeren nu fulgte den Anvisning, som Udvalget giver med sin Dagsorden, og stillede Forslag i denne Retning, vilde der igennem fra Regeringens Side blive bevist enten det ene eller det andet. Denne Sag er jo saa nem at komme over. Er det ikke muligt at komme til et Resultat med de Herrer Apotekere, have vi jo den Vej, som den højtærede Minister loyalt til Dels er slaaet ind paa i de sidste 2—3 Aar, nemlig at oprette det ene Apotek efter det andet. Saa gaar Sagen af sig selv, men det er jo ogsaa alt det, vi forlange.

Den højtærede Minister vender altid tilbage til en Beklagelse over, at vi ikke have behandlet hans Lovforslag. Ved Gennemgangen af Kommissionsbetænkningen oplyste han, at den hovedsagelig bestod af to Dele: 1) Afløsning af de gamle reelle Privilegier og 2) Ordningen af vore Apotekerforhold i øvrigt. Nu siger den højtærede Minister, at det er beklageligt og urigtigt af os, at vi ikke have taget dette Forslag op til Behandling, f. Eks. i et Udvalg, i denne Vinter. Nej, thi hvad indeholder dette Lovforslag? Det indeholder, som det begynder med at sige, at det i Henseende til Apotekerdrift skal have sit Forblivende ved de hidtil gældende Regler.